40

บนพิภพสวรรค์เพิ่งจะผ่านพ้นไปเพียงสองวัน ทว่าบนพิภพมนุษย์ได้ล่วงผ่านไปแล้วสองปี

นับตั้งแต่เหล่ามนุษย์ให้กำเนิดทายาท การโคจรเมฆบันดาลฝนบนพิภพมนุษย์ก็กลับมาเป็นเช่นเดิม สองปีมานี้ในทังกู่ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล พืชสวนไร่นาและต้นไม้ใบหญ้าล้วนงอกงามขึ้นทุกวัน เหล่ามนุษย์จึงค่อยๆ หลุดพ้นจากวิถีชีวิตแบบเดิม ไม่ต้องพึ่งพาแต่การล่าสัตว์เก็บกินเพื่อยังชีพกันแล้ว

วันนี้หลงต้ากับหลงเอ้อร์จึงนำรถเชิญตะวันบรรทุกเจ้าปุกปุยน้อยไปส่งดวงตะวันขึ้นสู่ยอดต้นฝูซังกันเช่นเคย

ข่าวที่จ่งเสินฟื้นฟูความเป็นเทพแล้วนั้นได้แพร่สะพัดไปทั่วชิงชิวผ่านเสียงแจ้งของระฆังฟ้าแล้ว พวกมันจึงเตรียมจะกลับไปดูที่ภูเขาฝูเฟิงกันสักหน่อย ทว่าหลงต้ายังคงอาวรณ์เจ้าปุกปุยอยู่ ระหว่างทางที่ส่งตงจวินน้อย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 7 7/10/2562 BE 14:50

กลับชิงชิวหนนี้จึงเดินทางช้าเป็นพิเศษ

หลงเอ้อร์กล่าว "ข้ารู้สึกว่าพวกเราสมควรกลับภูเขาฝูเฟิงแล้วจริงๆ เดิมทีเทพเซียนส่วนมากก็เติบโตช้าอยู่แล้ว ตงจวินน้อยอยู่ในพิภพมนุษย์ยิ่งเติบโตช้าเข้าไปใหญ่ ถ้าอย่างไรวันนี้ไปบอกกล่าวกับตระกูลถูซานแล้วก็พาตงจวินน้อยกลับไปเลี้ยงสักระยะดีกว่า"

หลงต้าหันขวับไปทันใด แทบหลงลืมความรู้สึกอาวรณ์เมื่อครู่ไปสิ้น "เช่นนั้นเจ้าก็ดูแลนะ ข้าดูแลเด็กไม่เป็นหรอก"

หลงเอ้อร์ร้องเพ้ยใส่อีกฝ่าย "ตงจวินน้อยไม่ใช่เด็กแรกเกิดแล้วนะ เด็กที่ฉลาดหลักแหลมเพียงนี้ยังจะต้องให้ดูแลอีกหรือ" มันพูดพลางหันหน้าไปถามผู้ที่อยู่บนรถประโยคหนึ่ง "จริงหรือไม่ขอรับ"

"จิ๊บ!" เจ้าปุกปุยขานรับพลางกระโดดโลดเต้นอยู่บนที่นั่ง

"เจ้าเห็นแล้วกระมัง"

"ฮึ!" หลงต้ายังไม่ค่อยเต็มใจนัก อย่าว่าแต่ผ่านไปสองปีเลย ต่อให้ผ่านไปสองร้อยปีแล้วภาพที่ตงจวินสิ้นใจไปต่อหน้าของมันก็ยังคงติดตาจนไม่อาจสลัดออกไปได้อยู่ดี หากไม่ใช่เพราะรู้ข่าวที่จ่งเสินฟื้นฟูความเป็นเทพแล้ว มิฉะนั้นก็อย่าได้คิดฝันว่าจะฉุดลากมันกลับไปยังสถานที่อันแสนจะซอกช้ำใจนั่นได้เลย

เพิ่งจะคิดมาถึงตรงนี้ รถเชิญตะวันก็แล่นผ่านมาถึงผืนฟ้าเหนือทังกู่แล้ว วันนี้ท้องนภาแจ่มใส ตลอดหมื่นหลี่ไร้ริ้วเมฆ ทำให้มองเห็นเบื้องล่างได้ชัดถนัดตา เหล่ามนุษย์ที่อยู่ในนากำลังตากข้าวเปลือกที่เก็บเกี่ยวได้ ส่วนสตรีสองนางที่เหลืออยู่ในลานเรือนก็กำลังดูแลเด็กน้อยทั้งหลายอยู่ ในจำนวนนี้มีเจ้าหนูคนหนึ่งดูตัวโตกว่าคนอื่นๆ เล็กน้อย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 8 7/10/2562 BE 14:50

และสามารถเดินเหินได้แล้ว เขายึดจับรั้วแล้วแหงนศีรษะเล็กๆ ขึ้นมองดวงตะวัน มือน้อยที่อวบอูมนั้นยังทำท่าเหมือนจะช้อนดวงตะวันด้วยสองหน

หลงต้ามองไปทางเจ้าหนูนั้นเพียงปราดเดียวก็ให้ตื่นตะลึงเป็นการใหญ่ ตัวรถพลันส่ายวูบจนเกือบจะทำให้เจ้าปุกปุยร่วงลงไป ยังดีที่ได้หลงเอ้อร์ประคับประคองตัวรถเอาไว้ได้ทันท่วงที

"จิ๊บๆๆๆๆ!" เจ้าปุกปุยฉุนกึกจนกระโดดขึ้นไปจิกบนศีรษะของหลงต้าหนึ่งที

หลงเอ้อร์ก็สะบัดหางใส่หลงต้าเช่นกัน "เจ้าทำอะไรของเจ้าเนี่ย หากตงจวินน้อยเป็นอะไรขึ้นมาล่ะก็ ข้าจะอัดเจ้าให้ตายเลยคอยดู!"

"อย่ามัวแต่จะอัดข้าอยู่เลย เจ้าดูข้างล่างนั่นก่อนเถอะ!" ดวงตาของหลงต้าจวนจะถลนออกมาอยู่รอมร่อ ขณะที่กรงเล็บมังกรก็ชี้ไปเบื้องล่างไม่หยุด "เจ้ารีบดูเด็กคนนั้นเร็วเข้า!"

ทันทีที่หลงเอ้อร์หลุบตามองลงไป ร่างของมันก็สะดุ้งอย่างรุนแรง

"จิ๊บๆ!" เจ้าปุกปุยเกือบจะต้องม้วนกลิ้งไปอีกครา มันจึงกระโดดขึ้นไปจิกบนศีรษะของหลงเอ้อร์ด้วยหนึ่งที

หลงเอ้อร์พึมพำโดยไม่มัวพะวงเจ็บแม้แต่น้อย "เด็กคนนั้น...เหตุใดหน้าตาจึงเหมือนตงจวินวัยเด็กตอนที่กลายร่างเป็นมนุษย์แล้วไม่มีผิดเพี้ยน"

"ก็นั่นน่ะสิ หรือว่าบังเอิญ? แต่จะมีเรื่องบังเอิญได้ถึงขั้นนี้เชียวหรือ" หลงต้าอดไม่ได้ที่จะร่อนลงไปอีกหน่อย เด็กคนนั้นสวมชุดผ้าที่ปรับขนาดให้เล็กลง เส้นผมบนศีรษะทั้งดกหนาทั้งดำขลับ ไม่เพียงมีผิวพรรณ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 9 7/10/2562 BE 14:50

ที่ขาวเนียนชวนเอ็นดูและใบหน้าที่งามประณีตยิ่งยวดเท่านั้น บนร่างยังมีปราณวิเศษที่แผ่ซ่านออกมารางๆ ด้วย มองอย่างไรก็รู้สึกว่าไม่ใช่เด็กน้อยธรรมดาแน่

"จิ๊บๆๆ" เจ้าปุกปุยพลันหันไปทางเด็กคนนั้นแล้วกระโดดโหยงๆ พอมันกระพือปีกที่อวบจ้ำม่ำหมายจะกระโจนลงไปหา หลงเอ้อร์ก็รีบยกกรงเล็บรวบตัวตงจวินน้อยเอาไว้พร้อมกับความรู้สึกประหลาดใจที่มากยิ่งกว่าเดิม

ตอนนี้เองซิงเสวียนก็เดินออกมาจากในเรือนไม้ ถึงอย่างไรดวงตาของเทพเซียนย่อมจะต่างจากมนุษย์ ทันทีที่นางเงยหน้าขึ้นมาก็มองเห็นรถเทียมมังกรของตงจวินที่หยุดอยู่กลางฟ้าแล้ว

นางกับคนตระกูลถูซานล้วนแวะมาเยี่ยมเหล่ามนุษย์ตามกำหนดเสมอ แม้ได้พบเจอหลงต้ากับหลงเอ้อร์ที่คอยรับส่งเจ้าปุกปุยกับดวงตะวันอยู่บ่อยครั้งจนเคยชินนานแล้ว แต่นางก็ไม่เคยเห็นพวกมันหยุดอยู่ที่นี่มาก่อนจึงอดไม่ได้ที่จะฉงนสงสัย หลังจากเดินไปที่ริมรั้วแล้วอุ้มเด็กคนนั้นกลับไป นางก็พูดคุยกับสตรีสองคนที่อยู่ในลานสองสามประโยคก่อนจะเหินร่างขึ้นมาบนฟ้า

"พวกเจ้ากำลังมองดูอะไรน่ะ"

หลงต้ายังคงอยู่ในภวังค์ ผิดกับหลงเอ้อร์ที่ได้สติคืนมาแล้ว "เด็กที่เจ้าอุ้มเมื่อครู่คนนั้น..."

สองตาของซิงเสวียนสว่างวาบ "หรือเจ้าก็มองออกถึงความพิเศษของเขาแล้ว?"

หลงเอ้อร์ส่ายศีรษะ "มีความพิเศษตรงไหนข้าไม่รู้หรอก ข้ารู้แต่ว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 10 7/10/2562 BE 14:50

เขาหน้าตาเหมือนตงจวินของพวกเราตอนเด็กไม่มีผิดเพี้ยน หากตงจวินไม่ได้แตกดับทั้งสังขารและดวงจิตไปแล้ว ข้าก็สงสัยจริงๆ ว่านั่นใช่เขากลับชาติมาเกิดใหม่หรือไม่"

ชิงเสวียนตะลึงไปชั่วอึดใจก่อนจะมองลงไปเบื้องล่างอย่างอดไม่ได้ สีหน้าของนางเปลี่ยนแปลงอยู่หลายครั้งทีเดียว "จะว่าไป เด็กคนนี้ก็ชื่อจั่นเอ้อ...หรือว่าจะเกี่ยวข้องกับตงจวินจริงๆ?"

สองมังกรไม่ได้สนใจเรื่องอื่นใดอีก เพียงได้ยินคำว่า 'เกี่ยวข้อง' สองคำนี้พวกมันก็ตื่นเต้นกันอย่างมากแล้ว พวกมันจึงไม่ได้สังเกตเจ้าปุกปุยที่ดีใจจนบิดตัวไปมาอยู่ในกรงเล็บของหลงเอ้อร์เลยสักนิด

"จิ๊บๆๆ! จิ๊บๆๆ!"

เมฆมงคลเวียนวนอยู่บนพิภพสวรรค์นานสามวันเต็มๆ ก่อนจะสลายตัวไปในที่สุด เหล่าเทพเซียนก็ล้วนจากไปตั้งแต่แรกแล้ว เหลือแค่เพียงบัวแดงขนาดใหญ่อยู่ที่เชิงบันไดหน้าตำหนักตงจวินกับความเขียวขจีที่แผ่ขยายออกไปบริเวณหนึ่ง

ยามนี้เฟิงจงยืนอยู่ในตำหนักหลิงเซียว พอขุนพลพิทักษ์ประตูเห็นนางถือคทาหม่อนมังกรมาด้วยก็ไม่ได้ขัดขวาง นางแหงนหน้ามองคันฉ่องเสวียนจิ้งที่อยู่กลางตำหนักมาได้พักใหญ่แล้ว

พลังวิเศษในคันฉ่องเสวียนจิ้งเสื่อมฤทธิ์จนไม่อาจส่องดูความเป็นไปบนพิภพมนุษย์ได้อีก นางจึงตั้งคทาหม่อนมังกรไว้ใต้คันฉ่องแล้วบรรจุปราณวิเศษเข้าไปจนพอที่จะค้ำจุนคันฉ่องให้ส่องเห็นความเป็นไปในทังกู่ได้

ที่ก้นหุบเขาของด่านปู้เหอ เหล่าเด็กน้อยที่เกิดมาใหม่กำลังเล่นกัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 11 7/10/2562 BE 14:50

อยู่ภายในลานเรือน ในที่สุดนางก็ได้เห็น 'กุศล' ที่ทำให้นางฟื้นฟูความเป็นเทพนั้นแล้ว เฟิงจงกุมกระดูกเทพของเขาไว้แนบอกขณะก้มหน้ายกมืออีกข้างมาบังสองตาที่เปียกชื้น

"จั่นเอ้อ เหตุใดเจ้าถึงได้วิ่งเพ่นพ่านเก่งกว่าใครเลยฮึ!"

เฟิงจงเงยหน้าขึ้นทันใดเมื่อได้ยินชื่อนี้ ในคันฉ่องแลเห็นเฉิงเหลยที่มีผิวดำมะเมื่อมกำลังอุ้มตัวเจ้าหนูที่เพิ่งจะวิ่งมาถึงข้างรั้วนั้นกลับไป

"จ่งเสิน ที่นี่ไม่อาจรั้งอยู่นานนักขอรับ" ขุนพลพิทักษ์ประตูเอ่ยเตือนเสียงเบาว่านางสมควรที่จะออกไปได้แล้ว

พอเฟิงจงได้สติคืนมาก็หันหน้าเดินออกจากประตูไปโดยไม่ลืมเอ่ยขอบคุณอีกฝ่ายเสียงเบาด้วย

ขุนพลพิทักษ์ประตูผู้นั้นตะลึงมองอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งนางจากไปไกลจึงค่อยพึมพำขึ้นมาเบาๆ "ฟื้นฟูความเป็นเทพแล้วไม่ใช่เรื่องดีหรอกหรือ เหตุใดจึงดูเหมือนว่านางขอบตาแดงเล่า"

ขุนพลที่อยู่อีกด้านเอ่ยท้วงอย่างไม่เชื่อ "เจ้าดูผิดไปกระมัง ผู้อื่นคือมหาเทพบรรพกาลเชียวนะ มีหรือจะขอบตาแดงกันง่ายๆ"

ชิงหลีก็อยู่ที่นอกประตูตำหนักหลิงเซียวนี่เอง ชิงเสวียนร้อนใจอยากจะรู้สถานการณ์ของเฟิงจงจึงคอยสื่อจิตมาสอบถามเขาไม่หยุด ดังนั้นเมื่อเทพเซียนอื่นสลายตัวไปกันหมดแล้วจึงมีเพียงเขาที่ติดตามมาถึงที่นี่และสังเกตเห็นสีหน้าของเฟิงจงตั้งแต่แรก

แต่ดูเหมือนว่าเฟิงจงจะมองไม่เห็นเขาเลยสักนิด ทิศทางที่นางมุ่งหน้าไปโดยไม่หยุดพักก็คือประตูสวรรค์ทักษิณ ท่าทางนางจะลงไปที่พิภพเบื้องล่างแล้ว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 12 7/10/2562 BE 14:50

ไม่ช้าหลงต้ากับหลงเอ้อร์ก็กลับมาถึงพิภพสวรรค์ พวกมันพบว่าที่นี่คล้ายเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย นอกจากปราณวิเศษที่ท่วมท้นกับปราณชีวิตที่เปี่ยมล้นแล้ว กระทั่งบรรดาเทพเซียนที่เมื่อก่อนหาความสงบเสงี่ยมไม่ได้เลยก็ยังดูสุขุมขึ้นมากทีเดียว

แต่น่าแปลกที่พวกมันไม่พบเจอเฟิงจงแต่อย่างใด ไม่ว่าจะที่ภูเขาฝูเฟิงหรือสถานที่อื่นๆ ก็ล้วนแต่เสาะหาไม่พบทั้งสิ้น และไม่มีใครรู้ด้วยว่านางไปที่ใดแล้ว

จวบจนบัดนี้รอยแยกตรงจุดเชื่อมต่อระหว่างตำหนักยมโลกกับพิภพมนุษย์ก็ยังไม่ประสานกันโดยสมบูรณ์ กระนั้นแสงตะวันก็ยากที่จะแทรกเข้าไปถึงพิภพวิญญาณซึ่งลึกจนไม่เห็นก้นบึ้งนี้ได้อีก ที่นี่จึงยังคงมืดสลัวดุจเดิม

เหตุวุ่นวายราวตำหนักยมโลกถูกพลิกแผ่นดินในครั้งก่อนได้ทำให้แม่น้ำลืมเลือนไหลไปทั่ว บนเส้นทางอันแสนลึกนี้จึงมีเสียงน้ำหยดเปาะแปะแว่วมาอยู่เสมอ เพียงแต่ไม่รู้ว่าเสียงนั้นแว่วมาจากที่ใด

ยามนี้เส้นทางในพิภพวิญญาณอันทึบทึมนี้ถูกส่องสว่างด้วยรัศมีเทวะที่เรืองขึ้นจากระยะไกลเข้ามาใกล้ นั่นก็คือแสงที่เปล่งออกมาจากคทาหม่อนมังกรของเฟิงจง

ระหว่างทางที่ผ่าน เฟิงจงก็ได้จัดการกับสภาพที่พังพินาศนั้นไปทีละนิด เศษซากที่ถล่มทลายได้รับการฟื้นฟูภายใต้พลังเทพของนาง แต่ก็ไม่อาจฟื้นคืนได้ทั้งหมด อย่างไรเสียที่นี่ก็ไม่ใช่สถานที่ในความดูแลของนางอยู่แล้ว สิ่งจำเป็นสูงสุดที่จะค้ำจุนที่นี่เอาไว้ยังคงเป็นพลังเทพ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 13 7/10/2562 BE 14:50

ของหมิงเสิน

พิภพวิญญาณมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ยิ่ง นางมาที่นี่ได้พักหนึ่งแล้วแต่ก็ยังฟื้นฟูได้แค่เพียงบางส่วน กระนั้นก็ยังดีที่พื้นที่บางส่วนนี้ยังคงมากพอที่จะจัดสรรให้แก่วิญญาณซึ่งหลงเหลืออยู่ได้

ในที่สุดเฟิงจงก็มาถึงบริเวณตำหนักใหญ่ซึ่งเป็นจุดที่เสียหายหนักที่สุด นางพลันรู้สึกว่าพลังเทพของตนไม่เพียงพอ รัศมีเทวะจากคทาหม่อนมังกรจึงหม่นแสงลง และทำให้นางต้องกุมหน้าอกเพื่อพักหายใจ

"พิภพวิญญาณหาใช่สถานที่ซึ่งเทพผู้ดูแลการเกิดพึงจะรั้งอยู่นาน เจ้าควรจะไปเสียตั้งนานแล้ว" น้ำเสียงของอวี้ถูพลันดังขึ้น

เฟิงจงช้อนตามองไปก็เห็นด้านในของประตูตำหนักมีเพลิงภูตสีจางลอยตัวอยู่สองแถว แต่กลับไม่เห็นเงาร่างของเขาแต่อย่างใด

กระนั้นเสียงของเขาก็ยังคงเคลื่อนเข้ามาใกล้ยิ่งกว่าเดิม "เจ้าเพิ่งจะฟื้นฟูความเป็นเทพแท้ๆ ก็รีบมาช่วยข้าบูรณะตำหนักยมโลกแล้วหรือ ข้าได้รับการเอาใจอย่างไม่คาดฝันจนตื่นเต้นไปหมดแล้ว"

เฟิงจงเอ่ยเสียงเย็นชา "ข้าทำทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพื่อเจ้าสักนิด"

"เพื่อตงจวินอย่างนั้นหรือ" อวี้ถูหัวเราะอย่างเยาะหยัน "หากเขายังมีชีวิตอยู่ การกระทำนี้ก็พอจะบรรเทาการบั่นทอนผลบุญของเขาได้อยู่บ้างหรอก แต่นี่เขาแตกดับไปทั้งสังขารและดวงจิตแล้ว ต่อให้เจ้ามาแก้ไขชดเชยแล้วจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้"

"เขาแตกดับทั้งสังขารและดวงจิตหรือไม่ข้ารู้กระจ่างยิ่งกว่าใคร" เฟิงจงพลันขว้างคทาหม่อนมังกรในมือไปทางประตูใหญ่ ปราณชีวิต

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 14 7/10/2562 BE 14:50

อันน่ายำเกรงและรัศมีเทวะอันสว่างโชติช่วงก็ปกคลุมประตูใหญ่ทั้งบานเอาไว้ในพริบตา "ความผิดที่เจ้ากระทำยังไม่ได้ชำระสะสาง เจ้าสมควรตามข้าไปพบเทพผู้คุมกฎเสียที"

"หึๆ อาศัยพลังของพิภพสวรรค์ในยามนี้น่ะหรือ กฎสวรรค์ที่เรียกขานกันยังจะมีปัญญามาควบคุมข้าได้อย่างไรเล่า" แสงสีฟ้าพลันฉายวาบขึ้นที่ประตูหลัง จากนั้นปราณอินก็หอบพาเพลิงภูตกลุ่มนั้นพุ่งปราดออกไปด้วยความเร็วสูงสุด

เมื่อเฟิงจงไล่ตามไปถึงเบื้องนอก พิภพมนุษย์ก็เป็นยามรัตติกาลแล้ว เศษเสี้ยวญาณที่เพียงสถิตอยู่กับปราณอินเพื่อแฝงเร้นอยู่ในพิภพวิญญาณนั้นจึงหายไปกับความมืดมิดนี้ ยากที่จะตามหาได้พบอีก

คาดว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้อวี้ถูคงได้รับบาดเจ็บมิใช่น้อย กระทั่งญาณยังต้องพักฟื้น ร่างจริงคงยิ่งจะไม่เผยโฉมโดยง่ายแน่

เฟิงจงปรายตามองรอยแยกนั้นปราดหนึ่ง ก่อนจะตั้งคทาหม่อนมังกรเร่งให้มันประสานเข้าหากันทีละนิด จนกระทั่งโลกแห่งความเป็นกับความตายถูกตัดขาดจากกันโดยสิ้นเชิงเหมือนในอดีตแล้ว ในที่สุดวิญญาณในตำหนักยมโลกก็ได้พบกับความสงบเสียที

รอจนเฟิงจงเสร็จสิ้นงาน ฟ้าก็จวนสว่างแล้ว ด้านหลังของนางพลันมีเสียงพูซืออันคุ้นเคยดังมาสองหน นางหันขวับไปมองทันใด ท่ามกลางแสงแรกอรุณอ่อนจางนั้นก็ส่องให้เห็นฉยงฉีที่ตัวโตขึ้นเล็กน้อยกำลังวิ่งตรงมา มันชนเข้ากับชายเสื้อของนาง ก่อนจะถอยหลังไปสองก้าวแล้วใช้อุ้งเท้าเจ้าเนื้อขยี้ดวงตาของตนเอง

"พูซือซือซือพู?"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 15 7/10/2562 BE 14:50

เฟิงจงในตอนนี้ฟังเข้าใจทั้งหมดแล้วว่ามันพูดอะไร "เจ้าไม่ได้จำคนผิดหรอก เป็นข้าจริงๆ"

"พู!" ฉยงฉีเอียงคอมองนางซึ่งเจริญวัยเป็นหญิงสาวแล้ว มันถอยหลังไปอีกสองก้าว รู้สึกว่าตนเองจำเป็นต้องปรับตัวสักหน่อย

"ไปกันเถอะ" เฟิงจงกำลังจะพามันไปที่ทังกู่ ทว่าเสียงระฆังฟ้าพลันดังขึ้นเหนือศีรษะเสียก่อน นางจึงชะงักฝีเท้าอย่างช่วยไม่ได้

ทางเข้าสู่แดนฮุ่นตุ้นจากทางพิภพสวรรค์นั้นมั่นคงแข็งแรงเสมอมา ทั้งมีขุนพลเทพอยู่รักษาการณ์โดยเฉพาะมาตลอด ทว่าวันนี้ไม่รู้เพราะเหตุใดกลับมีไอมารพุ่งขึ้นมาเสียได้ ซึ่งเรื่องนี้สร้างความแตกตื่นแก่ขุนพลเทพยิ่งนัก เขาจึงรีบเรียกระดมเทพเซียนทั้งหลายให้มาช่วยเหลือโดยพร้อมเพรียงกัน

เหล่าเทพเซียนพอมาชุมนุมกันอย่างพร้อมหน้าแล้วก็ไม่มัวมานึกถึงที่มาของไอมารนี้อีก ต่างพร้อมใจกันร่วมแรงร่ายเวทจนสะกดให้ไอมารถอยกลับไปได้ทีละน้อย ทว่าก็ยังคงมีไอมารเล็ดลอดออกมาเป็นริ้วๆ และตกค้างอยู่บนพิภพสวรรค์นี้โดยไม่สลายไป

แม้เหลือตกค้างอยู่เพียงจำนวนหนึ่ง ทว่าเหล่าเทพเซียนล้วนรู้ดีว่าพลังของพญามารนี้ร้ายกาจเพียงใด ทุกแห่งที่ไอมารลอยวนไปถึงแต่ละคนจึงพากันหลบเลี่ยง และใช้ค่ายกลเวทกักกันมันไว้ก่อน โดยที่ไม่อาจขจัดให้สิ้นซากไปได้

ทันใดนั้นทุกคนก็ได้ยินเสียงสัตว์แผดคำรามมาแต่ไกล ฉยงฉีร่างยักษ์สีแดงเพลิงได้กระโจนมาถึงแล้ว พอเฟิงจงกระโดดลงจาก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 16 7/10/2562 BE 14:50

หลังของมันก็ใช้คทาหม่อนมังกรชี้ไปยังไอมารพลางตั้งนิ้วมือสำแดงวิชาสับเปลี่ยนเป็นตาย บัดนี้พลังเทพของนางฟื้นฟูแล้ว พลังของวิชานี้จึงต่างจากกาลก่อนมากนัก ทว่าไอมารนี้ก็หาใช่พลังชั่วร้ายทั่วๆ ไปจึงมีโอกาสที่จะต่อสู้กันยืดเยื้อ

เมื่อมีปราณชีวิตของนางอยู่ด้านข้าง เทพเซียนทั้งหลายก็พลันรู้สึกว่าพลังวิเศษของตนเพิ่มพูนเป็นเท่าทวี ดวงตาหลายคู่จึงพากันลอบพินิจมองนาง เห็นอีกฝ่ายสวมอาภรณ์สวรรค์พัดพลิ้ว เป็นโฉมสะคราญผู้มีผิวพรรณขาวผ่อง ทั้งที่เห็นความเคร่งขรึมบนดวงหน้า แต่ก็มิอาจกลบรูปโฉมงดงามและท่วงท่าที่อ่อนช้อยนี้ลงได้ พวกเขาสามารถมองได้อย่างมิรู้หน่าย

"อะแฮ่มๆ!" ชิงหลีที่ร่ายเวทอยู่ด้านข้างกระแอมแผ่วเบาสองหน สายตาเหล่านี้จึงค่อยถอนกลับมาร่ายเวทต่ออย่างจดจ่อ

ชิงหลีปรายตามองทางเข้าสู่แดนฮุ่นตุ้นปราดหนึ่งก่อนจะมุ่นคิ้วกล่าว "ไม่รู้ว่าไอมารที่พุ่งขึ้นมานี้จะใช่ฝีมือของหมิงเสินหรือไม่ หรือว่าเขาจะซ่อนกายอยู่ในแดนฮุ่นตุ้น?"

เหล่าเทพเซียนล้วนได้ยินเรื่องที่ระยะนี้เทพผู้คุมกฎกำลังสืบหาร่องรอยของหมิงเสินแล้ว เมื่อได้ฟังเช่นนี้จึงต่างก็รู้สึกว่ามีเหตุผล

"หรือจะให้เทพผู้คุมกฎเข้าไปตามจับเขาในแดนฮุ่นตุ้นเลย?"

"หากในแดนฮุ่นตุ้นมีไอมารนี้อยู่ ไหนเลยจะผลีผลามเข้าไปได้"

เฟิงจงพลันเอ่ยขึ้นว่า "เป็นไปไม่ได้หรอก ยามนี้อวี้ถูกำลังอยู่ในช่วงที่ต้องพักฟื้น หากเขาอยู่ในนั้นจริงย่อมจะไม่เคลื่อนไหวใหญ่โตเช่นนี้เป็นอันขาด เขาอาจจงใจทำให้พิภพสวรรค์นึกไปว่าเขาอยู่ในนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 17 7/10/2562 BE 14:50

เพื่อจะอำพรางที่อยู่จริงของตนเองเสียมากกว่า"

ชิงหลีรู้สึกว่ามีเหตุผล ถึงอย่างไรจ่งเสินก็ประมือกับหมิงเสินมาหลายต่อหลายครั้ง ต่างฝ่ายต่างมีความเข้าใจต่อกันดียิ่งกว่าผู้ใด

ไอมารไม่ยอมศิโรราบดังคาด จนแล้วจนรอดก็ไม่อาจขจัดให้สิ้นซากลงได้ เฟิงจงไม่แน่ใจว่าในแดนฮุ่นตุ้นมีไอมารอยู่เท่าใดกันแน่ แต่คาดว่าน่าจะมีไม่มากนัก เพราะอย่างไรเสียนอกจากพิภพวิญญาณแล้ว แดนฮุ่นตุ้นก็ยังเป็นแหล่งรวมพวกเขี้ยวเล็บของอวี้ถูเอาไว้อีกแห่งหนึ่ง เขาย่อมจะไม่ทำลายที่นี่ลงง่ายๆ แน่

คิดถึงตรงนี้นางก็วางข่ายอาคมไว้รอบทางเข้า ก่อนจะนั่งลงกับพื้นและตั้งคทาหม่อนมังกรเอาไว้ จากนั้นร่างของนางก็อันตรธานไปในพริบตา

เทพเซียนทั้งหลายต่างตื่นตระหนกเป็นการใหญ่ ก่อนจะเห็นไอมารถูกปราณชีวิตในคทาหม่อนมังกรชักพาเข้าสู่ทางเข้าของแดนฮุ่นตุ้นแล้วหายวับไปในเกลียวเมฆที่คล้ายกับน้ำวน

เช่นนี้เองชิงหลีจึงค่อยตระหนักได้ "จ่งเสินใช้ร่างของตนเองตั้งค่ายกลเวทเพื่อชักพาไอมารไปปิดผนึกในแดนฮุ่นตุ้นแล้ว"

วิชานี้เมื่อก่อนเฟิงจงก็เคยใช้ ทว่าตอนนั้นนางเป็นมนุษย์จึงมีความเสี่ยงหลายอย่าง ตอนนี้พลังเทพฟื้นฟูมาแล้วย่อมไม่อาจนำไปเทียบได้กับกาลก่อน การที่นางล่องหนก็เพื่อป้องกันอันตรายของไอมารที่จะเกิดขึ้นกับร่างของตน

เหล่าเทพเซียนได้ฟังเช่นนั้นก็รีบร่วมแรงกันพิทักษ์ค่ายกลเวทนี้ทันที อันที่จริงพลังตบะของพวกเขาไม่นับว่าอ่อนด้อย เพียงแต่ความขยาดกลัวที่มีต่อไอมารมาช้านานคอยผูกมัดมือมัดเท้าของพวกเขาไว้จนทำให้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 18 7/10/2562 BE 14:50

ขาดความกล้าไปบ้าง ยามนี้มีเฟิงจงมาเป็นผู้นำแล้ว พวกเขาจึงมีความกล้าเพิ่มมากขึ้น ต่างร่วมแรงกันเสริมสร้างให้ทางเข้ากลับมาแข็งแกร่งดังเดิม ไอมารที่ถูกชักพากลับไปสู่แดนฮุ่นตุ้นแล้วจะได้ไม่เล็ดลอดขึ้นมายังพิภพสวรรค์อีก

เวลาผ่านไปเนิ่นนานโดยไม่รู้ตัว ชิงหลีนั่งรวบรวมสมาธิพลางร่ายเวทอย่างจดจ่อโดยไม่รู้สึกถึงกาลเวลาที่เคลื่อนคล้อย จวบจนสัมผัสได้ถึงกระแสจิตของชิงเสวียนที่ส่งมาถามเขาว่าเหตุใดนานป่านนี้แล้วยังไม่กลับเผิงไหล เขาจึงค่อยตระหนักได้ว่าเวลาบนพิภพสวรรค์ผ่านไปหลายวันแล้ว

ชิงหลีรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก *ทั้งที่ไอมารก็ไม่นับว่ามากมายอะไร จ่งเสินปิดผนึกมันต้องใช้เวลานานเพียงนี้เชียวหรือ* ครั้นมองไปที่ทางเข้าก็พบว่าคทาหม่อนมังกรไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว เขาจึงรีบลุกขึ้นเหลียวมองไปรอบด้าน ที่แท้กระทั่งฉยงฉีก็หายไปแต่แรกแล้วเช่นกัน

บนพิภพมนุษย์เพิ่งจะถึงยามอาทิตย์อัสดง ภายในลานเรือนที่ทังกู่หมิงอี๋กำลังม้วนแขนเสื้อโม่แป้งข้าวด้วยโม่หิน เรือนผมซึ่งแต่เดิมแผ่สยายอยู่เสมอบัดนี้กลับถูกมุ่นเป็นมวยอย่างเรียบง่าย ใบหน้าก็เริ่มปรากฏริ้วรอยขึ้นมาบ้างแล้ว นางเอ่ยกับจั่นเฮ่อที่คอยช่วยอยู่ด้านข้างว่า "เจ้าสังเกตหรือไม่ว่าพักนี้ต้นไม้ละแวกนี้งอกงามดีเป็นพิเศษ เมื่อคราวก่อนข้าเพิ่งเห็นกล้าไม้ต้นหนึ่งสูงถึงเอวเท่านั้น วันนี้พอไปดูมันถึงกับมีลำต้นใหญ่ขึ้นหนึ่งวงรอบแล้ว ความสูงก็เพิ่มขึ้นมาอีกตั้งหนึ่งฝ่ามือ เจ้าว่าแปลกหรือไม่เล่า"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 19 7/10/2562 BE 14:50

จั่นเฮ่อฟังจบก็ประหลาดใจยิ่ง "มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ"

"ก็ใช่น่ะสิ ช่างแปลกเสียจริง" หมิงอี๋พูดพลางกวาดตามองรอบตัวไปรอบหนึ่ง "จั่นเอ้อล่ะ"

"นอนอยู่กระมัง เจ้าเด็กหน้าเหม็นนี่อายุน้อยๆ ก็ขี้เกียจเช่นนี้แล้ว ที่แท้เขาเอาอย่างมาจากใครกันนะ!" จั่นเฮ่อด่าว่าอย่างยิ้มแย้ม

วันนี้ที่ซิงซิวได้ต้อนรับแขกผู้มาเยือนที่ห่างหายไปนาน

ถูซานซิ่วซิ่วยกชายอาภรณ์พลางวิ่งฉิวไปยังเรือนที่พักของหัวหน้าเผ่าตั้งแต่จากที่ไกลๆ นางก็มองเห็นหญิงสาวผู้หนึ่งถือคทาหม่อนมังกรยืนอยู่ที่หน้าประตูเรือนแล้ว อาภรณ์สวรรค์สีขาวแกมเขียวอ่อนของอีกฝ่ายสะบัดพลิ้วกลางสายลม เรือนผมสลวยดั่งปุยเมฆนั้นมีสีดำขลับ ตัดกับใบหน้าที่ขาวผ่องดุจมีไข่มุกวาวคอยฉายส่องอยู่

"เฟิงจง!" ถูซานซิ่วซิ่ววิ่งปรี่เข้าไปกอดอีกฝ่าย แล้วกระโดดอย่างดีอกดีใจสองหนจนกระพรวนบนข้อเท้าส่งเสียงกังวานใส "เจ้ากลับมาเป็นเทพแล้วจริงๆ ด้วย! ช่างวิเศษเหลือเกิน! ที่ท่านย่าเคยพูดไว้ไม่ผิดเลยสักนิด รูปโฉมยามที่เจ้าเจริญวัยแล้วช่างงดงามยิ่งนัก ข้าแทบจะอดใจไม่ไหวไปบำเพ็ญร่างบุรุษเพื่อเจ้าแล้วนะนี่!"

เสียงพูดเพิ่งจะขาดคำ มือข้างหนึ่งก็ยื่นมาหิ้วคอเสื้อด้านหลังของถูซานซิ่วซิ่วแล้ว "เจ้าจะคิดเรื่องที่เป็นงานเป็นการบ้างไม่ได้หรือ"

ถูซานซิ่วซิ่วดิ้นจนหลุดจากเงื้อมมือ 'มาร' มาได้ ผู้ที่อยู่ด้านหลังหากมิใช่ถูซานเฟิ่งแล้วจะเป็นผู้ใดไปได้อีก นางแค่นเสียงฮึใส่เขาก่อนจะกอดแขนของเฟิงจงต่อ "อย่าไปสนใจเขาเลย เขากำลังริษยาเจ้ากับข้าอยู่!

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 20 7/10/2562 BE 14:50

จริงสิ เหตุใดป่านนี้เจ้าเพิ่งจะมาหาข้าเล่า ข้าได้ยินเรื่องที่เจ้าฟื้นฟูความเป็นเทพตั้งนานแล้ว"

เฟิงจงคลี่ยิ้ม "บนพิภพมนุษย์มีงานมากมายที่ต้องรีบทำ จนถึงวันนี้ข้าจึงค่อยมีเวลามาที่นี่ ความตั้งใจเรื่องแรกคือจะมาเยี่ยมเยียนพวกเจ้า เรื่องที่สองคืออยากจะพบหน้าลูกๆ สักหน่อย"

เฟิงจงมักจะอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากที่นี่เพื่อขับไล่สัตว์อสูรและฟื้นฟูพื้นที่รกร้าง แม้จะเดินหน้ามุ่งสู่พื้นที่นอกเขตบูรพาไปทีละนิดแล้ว ทว่าสถานที่พำนักของนางก็ยังคงเป็นทังกู่ หลายครั้งหลายคราที่นางเห็นหลงต้ากับหลงเอ้อร์รับส่งดวงตะวัน บนรถนั้นมักจะพาเจ้าปุกปุยตัวหนึ่งมาด้วยเสมอ นางสังเกตทิศทางที่พวกมันเหาะเหินไปก็คือชิงชิว จึงคาดเดาว่าเมื่อแรกซีกวงคงนำลูกๆ มาฝากเลี้ยงไว้ที่นี่

แต่ไรมาซีกวงทำสิ่งใดล้วนละเอียดรอบคอบ นางไม่ต้องถามให้มากความก็รู้ว่าลูกๆ จะต้องได้รับการดูแลเป็นอย่างดี วันนี้นางไปพบเทพธิดากานยวนที่ทะเลบูรพาเพื่อบอกเรื่องของซีกวงกับลูกๆ พอกลับมาก็รีบรุดมาเยือนที่นี่โดยเฉพาะ หมายจะพบหน้าลูกๆ บ้าง

ถูซานซิ่วซิ่วประหลาดใจเล็กน้อย "ที่แท้เจ้าก็ยังไม่รู้หรอกหรือ จี้หมิงมีแค่คนเดียวเท่านั้น"

เฟิงจงตะลึงงัน "อะไรนะ!"

ถูซานซิ่วซิ่วคล้องแขนเฟิงจงพลางเดินมุ่งหน้าเข้าไปในเรือน "ไม่เป็นไร รอจนดวงตะวันลับทิวเขาแล้ว พวกหลงต้ากลับมาถึงเจ้าก็จะได้เห็นเอง เจ้าเองก็เข้ามานั่งก่อนเถอะ ข้าจะได้เล่าเรื่องจี้หมิงให้เจ้าฟัง"

เฟิงจงผงกศีรษะรับแล้วติดตามนางกับถูซานเฟิ่งเข้าเรือนไปรอคอย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 21 7/10/2562 BE 14:50

อย่างอดทน

ทว่าเวลานี้พวกหลงต้ากับหลงเอ้อร์กลับมัวแต่ลอบแฝงตัวอยู่ในทังกู่เสียนี่

ปัจจุบันพื้นที่ในทังกู่ถูกบุกเบิกมากขึ้นเรื่อยๆ ชนิดของพืชที่ปลูกก็หลากหลายขึ้นไม่น้อย ระยะนี้มีฝนลงเม็ดมาอย่างต่อเนื่อง วันนี้ฟ้าใสจึงเป็นโอกาสเหมาะพอดีที่พวกหมิงอี๋จะได้ทำงานในไร่นากันอย่างเต็มที่

ในมือจั่นเอ้อหิ้วกาดินเผาปากกว้างอยู่ใบหนึ่ง เขาเตรียมจะนำน้ำไปส่งให้พวกผู้ใหญ่ที่อยู่ในแปลงนากันมาทั้งวันแล้ว ขณะจะออกจากประตูรั้วจั่นเอ้อก็พลันได้ยินตงสิงร้องเรียกเขาจากที่หน้าประตูเรือนไม้ของนางก่อน "จั่นเอ้อ รอข้าด้วยสิ ข้าจะไปพร้อมกับเจ้า" นางเอ่ยพลางรีบมัดผมที่จวนจะหลุดสยายใหม่อีกครั้ง

ตงสิงคือบุตรสาวของครอบครัวเฉิงเหลย อายุน้อยกว่าจั่นเอ้อหนึ่งปี นางผิวดำคล้ำเหมือนผู้เป็นบิดา ทว่ามีรอยยิ้มที่หวานยิ่ง

เนื่องจากอีกสองครอบครัวต่างก็ให้กำเนิดบุตรชายหญิงครอบครัวละสองสามคน ผิดกับจั่นเอ้อและตงสิงที่ต่างก็เป็นลูกคนเดียว ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่เด็กทั้งสองจะสนิทกันมากกว่าเด็กคนอื่นๆ ประกอบกับจั่นเอ้อก็ไม่เหมือนใคร ทั้งที่เพิ่งจะเป็นหนุ่มน้อยอายุเพียงสิบกว่าปี นอกจากจะมีรูปร่างสูงผึ่งผายแล้ว เขายังดูหล่อเหลาสง่างามอย่างยิ่งยวด ทั้งที่บนร่างสวมชุดผ้าที่แสนจะธรรมดา บุรุษรูปงามที่สุดที่ตงสิงเคยพบเจอก็น่าจะเป็นเซียนหนุ่มผมสีเงินจากตระกูลถูซานผู้นั้น กระนั้นนางก็ยังรู้สึกว่าจั่นเอ้อดูชวนมองเสียยิ่งกว่าอีก นางจึงชอบเกาะติดเขามา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 22 7/10/2562 BE 14:50

ตั้งแต่เล็กแล้ว

ด้วยความที่จั่นเอ้อเองก็เคยชินกับนิสัยเช่นนี้ของตงสิง เมื่อนางขอให้เขารอ เขาจึงขานรับไปว่าได้ จากนั้นก็ยืนรอนางอยู่ที่ข้างประตูรั้ว

ขณะเดียวกันที่ด้านหลังของพงหญ้าซึ่งอยู่ไม่ไกลนักก็มีศีรษะของหลงต้าโผล่ออกมาให้เห็นรำไร ตามติดมาด้วยศีรษะของหลงเอ้อร์ที่วางเกยอยู่ด้านบน แล้วต่อท้ายด้วยเจ้าปุกปุยสีดำมิดหมีอีกตัวที่กระโดดขึ้นมาอยู่บนสุด "จิ๊บ!"

"ชู่!" หลงต้ากับหลงเอ้อร์พร้อมใจกันส่งท่าทีให้มันเงียบเสียง

เจ้าปุกปุยจึงเอาปีกที่อวบจ้ำม่ำป้องปากของตนเองอย่างสงบเสงี่ยม

"ดูเหมือนตงจวินขึ้นทุกวันแล้ว ข้าล่ะอดใจรอไม่ไหวอยากจะเห็นรูปโฉมตอนที่เขาเป็นชายหนุ่มเสียที" เสียงพูดของหลงต้าแผ่วเบาดุจเสียงยุงบิน

หลงเอ้อร์กล่าว "ก็ใช่ว่าจะไม่มีวิธีนะ นับตั้งแต่วันนี้พวกเราก็กลับไปพำนักที่ภูเขาฝูเฟิงกันเสียเลยสิ ต่อไปพอผ่านมาที่นี่ก็พุ่งตัวไปให้เร็วที่สุดโดยไม่ต้องมองลงมา อยู่บนพิภพสวรรค์จะได้รู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วกว่าพวกเราก็แค่รอกันสักพักแล้วค่อยมาใหม่ เขายามนั้นต้องเป็นชายหนุ่มแล้วแน่ๆ"

"โอ๊ะ ความคิดเยี่ยม เหตุใดข้านึกไม่ถึงมาก่อนนะ! ก่อนหน้านี้ตอนที่เจ้าชวนข้าพาตงจวินน้อยกลับไปอยู่ที่ภูเขาฝูเฟิงข้าก็มัวแต่คัดค้านได้ๆๆ พวกเราไปกันเดี๋ยวนี้เลย!" หลงต้าพูดจบก็โบกกรงเล็บไปทางจั่นเอ้อ "ตงจวินอย่าได้ร้อนใจไป อีกไม่กี่ปีพวกเราค่อยมาหาท่านใหม่นะขอรับ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 23 7/10/2562 BE 14:50

หลงเอ้อร์ตีอีกฝ่ายหนึ่งกรงเล็บ "เหตุใดเจ้าจึงพูดมากเช่นนี้ ระวังเถอะ ประเดี๋ยวก็ถูกพบเห็นเข้าหรอก!"

ตีหนนี้ศีรษะของหลงเอ้อร์ก็ขยับตามไปด้วย เจ้าปุกปุยจึงกลิ้งหลุนๆ ลงไปทันใด ทว่ามันกลับดีอกดีใจยิ่งนัก พอลุกขึ้นได้ก็ถือโอกาสวิ่งไปทางประตูรั้วนั่นแล้ว

"แย่แล้ว!" หลงต้ายื่นกรงเล็บหมายจะพุ่งตามออกไป ยังดีที่หลงเอ้อร์กดตัวหลงต้าไว้ได้ทันท่วงที

ในที่สุดตงสิงก็เตรียมตัวเสร็จรีบวิ่งตรงมา

พอจั่นเอ้อผลักเปิดประตูรั้วเดินนำออกไปก่อน สายตาก็พลันเห็นตัวอะไรสักอย่างสีดำมิดหมีวิ่งตรงมาแล้วดีดตัวโผขึ้นมาบนร่างของเขา หนุ่มน้อยอุ้มมันไว้ได้ในคราวเดียวก่อนจะซูเจ้าตัวกลมที่มีขนอ่อนนิ่มนี้ขึ้นพิจารณา เขาอดไม่ได้ที่จะเอ่ยขึ้นอย่างฉงนงุนงง "นี่คือตัวอะไรหนอ"

"จิ๊บๆๆๆ!" เจ้าปุกปุยซุกไซ้ดันตัวไปมาอยู่ในอุ้งมือของเขา

ตงสิงรีบวิ่งกลับเข้าไปหลังรั้วทันทีที่มองเห็นมัน "นี่ต้องเป็นลูกสัตว์อสูรสักตัวแน่ ข้าจะไปเอาเชือกมามัดตัวมัน รอไว้ขุนจนโตก็เอามากินกันได้แล้ว!"

"จิ๊บ!" เจ้าปุกปุยเส้นขนชี้ชันทันใด

จั่นเอ้อรีบกอดมันไว้ เมื่อเขาหันไปก็เห็นตงสิงกลับไปหาเชือกแล้วจริงๆ เขาลูบขนมันพลางเปรยขึ้นว่า "เจ้ามาจากที่ใดกันหรือ"

"จิ๊บๆ" เจ้าปุกปุยอิงแอบกับใบหน้าของเขาแล้วคลอเคลียไปมา

จั่นเอ้อคันยิบๆ จึงหัวเราะพลางหลบหลีก รอจนวางมันลงบนพื้นแล้ว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 24 7/10/2562 BE 14:50

เขาก็เปิดกาเทน้ำเล็กน้อยใส่ฝามาวางไว้ตรงหน้ามัน "ดื่มเสียสิ ดื่มหมดแล้วก็รีบไปซะนะ มิเช่นนั้นเจ้าจะต้องถูกจับไปขุนจริงๆ แน่"

หนุ่มน้อยก็ไม่รู้เช่นกันว่าเพราะเหตุใดเขาจึงชอบเจ้าตัวเล็กนี่มากอย่างน่าประหลาด ทั้งไม่ปรารถนาให้มันถูกจับไปขุน ยิ่งไม่ยินยอมให้วันหน้ามันต้องถูกคนจับไปกินด้วย

ทว่าเจ้าปุกปุยไม่ได้สนใจน้ำเลยสักนิด มันเพียงอยากจะเกาะติดเขาเท่านั้น จึงกระโดดโหยงๆ หมายจะดีดตัวขึ้นมาบนร่างของเขาอีก "จิ๊บๆๆ!"

"ได้แล้วๆ หาเชือกได้แล้ว!" เรื่องเหล่านี้ตงสิงล้วนทำตามพวกผู้ใหญ่ ตอนนี้นางจึงวิ่งหน้าระรื่นเพื่อเตรียมแสดงฝีมือ

จั่นเอ้อรีบประคองเจ้าปุกปุยขึ้นมาแล้วโยนเข้าไปในพงหญ้าทันที "รีบหนีไปเร็วเข้า!"

"จิ๊บ!" เจ้าปุกปุยกลิ้งหลายตลบจนมาถึงเบื้องหน้าของหลงต้ากับหลงเอ้อร์พอดี หลงเอ้อร์จึงรีบอุ้มมันขึ้นมาแล้วล่าถอยเข้าไปยังส่วนลึกของพงหญ้า

"ไปๆๆ กลับภูเขาฝูเฟิงกันเลย!"

"จิ๊บๆ" ปากของเจ้าปุกปุยถูกปิดไว้ก่อนจะถูกพาตัวไปด้วยกัน

"เอ๊ะ ลูกสัตว์อสูรตัวนั้นเล่า!" ตงสิงถือเชือกมองหาไปมารอบด้าน

"มันหนีไปแล้วล่ะ" จั่นเอ้อชำเลืองมองไปทางพงหญ้าปราดหนึ่ง เมื่อครู่เหมือนตรงนั้นจะมีเสียงอึกทึกทีเดียว ไม่รู้ว่าเขาหูฝาดไปเองหรือไม่ เขาจึงโบกมือพูดอีกว่า "ไปกันเถอะ พวกผู้ใหญ่คงรอกันแย่แล้ว"

ตงสิงจึงจำต้องโยนเชือกกลับเข้าไปหลังรั้ว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 25 7/10/2562 BE 14:50

ยามนี้ดวงตะวันลับทิวเขาและสีท้องฟ้าก็เริ่มมืดลงแล้ว ทว่าพวกผู้ใหญ่กลับยังคงทำงานกันอยู่ จั่นเอ้อเลื่อมใสทุกคนยิ่งนัก เมื่ออยู่ร่วมกับทุกคนที่ขยันขันแข็งเช่นนี้ เขาก็รู้สึกว่าตนเองช่างเกียจคร้านจนราวกับเป็นคนละเผ่าพันธุ์ก็ว่าได้

แต่รอจนหิ้วกาน้ำออกจากหุบเขาไปจนถึงแปลงนา เขากลับไม่พบพวกผู้ใหญ่อย่างที่คิดไว้ ในแปลงนาเหลือแต่หลุมบ่อ รอยเท้าที่เกลื่อนไปทั่วนั้นดูคล้ายเกิดจากการวิ่งเตลิด จั่นเอ้อวางกาน้ำไว้ที่ริมคันนาก่อนจะเดินเข้าไปดูใกล้ๆ เขาพบว่าด้านในยังมีรอยเท้าอื่นปะปนอยู่ด้วย รอยนั้นดูคล้ายกับเป็นของสัตว์อะไรบางอย่าง

"จั่นเอ้อ วิ่งเร็วเข้า!" เสียงตะโกนก้องพลันดังมาแต่ไกล จั่นเอ้อรีบเงยหน้ามองไปก็เห็นพวกผู้ใหญ่ยืนอยู่ท่ามกลางเงาไม้ที่ฝั่งตรงข้าม แต่ละคนต่างพร้อมใจกวักมือเรียกเขาเป็นการใหญ่

หนุ่มน้อยรู้สึกได้ถึงความผิดปกติแล้วเช่นกัน เขาจึงฉุดดึงตงสิงออกวิ่งทันที

เสียงแผดคำรามของสัตว์ร้ายดังมาจากเบื้องหลัง เขาหันหน้าไปมองปราดหนึ่งก็พบว่าเป็นสัตว์อสูรที่มีใบหน้าสีเขียวเขี้ยวยาวตัวหนึ่ง

ปกติแล้วในทังกู่จะมีสัตว์อสูรร้ายๆ เข้ามาน้อยมาก เมื่อก่อนเขาก็เคยได้ยินพวกผู้ใหญ่เล่าว่าข้างนอกไม่เพียงรกร้างยิ่ง หากยังเต็มไปด้วยสัตว์อสูรที่กำราบได้ยาก ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นพวกมันกับตาตนเอง

ตงสิงวิ่งช้าและหมดแรงลงอย่างรวดเร็ว ปลายสุดของแปลงนาคือแม่น้ำเล็กๆ สายหนึ่ง จั่นเอ้อรู้ว่านางว่ายน้ำเป็น พอวิ่งไปถึงตรงนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 26 7/10/2562 BE 14:50

จึงผลักนางลงไปในแม่น้ำทันที จากนั้นเขาก็เปลี่ยนเส้นทางวิ่งเพื่อล่อมันไปที่อื่น สัตว์อสูรตัวนั้นก็ไล่ตามเขามาดังคาด

แม้จั่นเอ้อในยามปกติจะดูเกียจคร้าน ทว่าการเคลื่อนไหวจริงๆ ของเขากลับปราดเปรียวยิ่ง สัตว์อสูรที่ไล่ล่าเขาอยู่พักใหญ่แล้วก็ยังไม่อาจไล่เขาได้ทันเสียที ในที่สุดมันก็ถูกยั่วยุจนระเบิดโทสะแล้ว พอสบโอกาสมันจึงตวัดกรงเล็บตะปบมาทันใด ส่งผลให้จั่นเอ้อพุ่งถลาไปเบื้องหน้าจนล้มลงกับพื้น หัวไหล่ก็ถูกกรีดเปิดเป็นแผลด้วย

ลูกธนูหลายดอกถูกยิงขวับๆ มาสกัดสัตว์อสูรในทันที หมิงอี๋กับจั่นเฮ่อกุมคันศรนำพากำลังคนวิ่งตรงมาช่วยเหลือแล้ว ทว่ากลับเห็นเงาร่างสีแดงเพลิงสายหนึ่งพุ่งปราดไปถึงเบื้องหน้าจั่นเอ้อเสียก่อน ทั้งอีกฝ่ายยังอ้าปากงับสัตว์อสูรตัวนั้นไว้แล้วกลืนกินจนไม่เหลือซากในไม่กี่คำ

จั่นเอ้อกุมหัวไหล่และยืนนิ่งมองเงาร่างสีแดงเพลิงนั้นอย่างตกตะลึง นั่นคือสัตว์อสูรอีกตัวซึ่งใหญ่โตยิ่งกว่าตัวเมื่อครู่เสียอีก เส้นขนสีแดงเพลิงของมันชี้ชันดั่งเข็มแหลม เขี้ยวยาวในปากประหนึ่งคมอาวุธ มันจับจ้องเขาอยู่เนิ่นนาน ก่อนจะกลายร่างเป็นสัตว์วัยเยาว์ที่ทั้งกลมดิกทั้งมีสีขาวหิมะตลอดทั้งร่าง มันรีบโถมเข้ามาหาแล้วคลอเคลียกับขาของเขาในทันที "พูพู!"

จั่นเอ้อตกใจจนก้าวถอยหลัง ทว่ามันยังคงกอดขาของเขาไว้ไม่ยอมคลายอุ้งเท้าออก เจ้าตัวจ้อยจึงถูกพาลากถูไปกับพื้นหลายก้าวเลยทีเดียว

มันอะไรกับอะไรกันล่ะนี่ เหตุใดข้าจึงพบเจอตัวพิลึกพวกนี้ติดๆ กัน เขาทั้งหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 27 7/10/2562 BE 14:50

"นี่คือ..." หมิงอี๋กับจั่นเฮ่อจ้องมองเจ้าตัวจ้อยที่อยู่บนพื้นอย่างลังเล ในใจรู้สึกอยู่ตลอดว่ามันดูคุ้นตาอยู่บ้าง พวกเขาจึงไม่ได้รีบร้อนยิงธนูออกไป

จู่ๆ เจ้าตัวจ้อยก็คลายอุ้งเท้าออก มันคล้ายถูกผู้ใดเรียกหาจึงเปลี่ยนเป็นสัตว์ร่างยักษ์สีแดงเพลิงอีกครั้งแล้วสยายสองปีกเหาะมุ่งไปยังยอดเขาที่อยู่ไกลออกไป

หนุ่มน้อยหรี่ตาเพ่งมอง คลับคล้ายว่าท่ามกลางเงาไม้นั้นจะมีร่างอรชรร่างหนึ่งยืนอยู่ ดวงหน้าของนางหันมาทางเขา ทว่าเมื่อเขาเดินหน้าหลายก้าวและไปเขย่งเท้าชะเง้อหากลับไม่อาจเห็นได้ชัดเจน ฉับพลันเงาร่างนั้นรวมทั้งสัตว์ร่างยักษ์สีแดงเพลิงก็ล้วนแต่หายวับไปทั้งคู่

"ดูเหมือนมันจะมาช่วยพวกเรานะ" จั่นเฮ่อถอนสายตาจากทิศทางที่สัตว์ร่างยักษ์มุ่งไปกลับมามองหมิงอี๋

หมิงอี๋ผงกศีรษะรับ "น่าจะใช่กระมัง"

เฉิงเหลยพาตงสิงที่ตัวเปียกปอนเดินมาหาแล้วตบไหล่จั่นเอ้อหนึ่งที "สมแล้วที่เป็นบุตรของราชันแห่งมนุษย์ พึ่งพาได้มากทีเดียว!"

จั่นเอ้อเจ็บจนต้องแยกเขี้ยวยิงฟัน บาดแผลบนหัวไหล่หนาวเยือกเสียดกระดูก เขายังไม่ทันได้พูดอะไรก็ทรุดฮวบลงกับพื้นจนลุกไม่ขึ้นอีก

ตงสิงตกใจยิ่งนัก นางโกรธจนทุบตีบิดาของตนเองไปสองกำปั้น รอจนนางจะเข้ามาพยุงจั่นเอ้อ จั่นเฮ่อก็แบกบุตรชายขึ้นหลังไปแล้ว จากนั้นก็เร่งฝีเท้ามุ่งหน้ากลับที่พักโดยไม่รอช้า

หมิงอี๋ไม่มาคิดถึงเรื่องงานอีก นางรีบเรียกให้ทุกคนกลับกันทันที

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 28 7/10/2562 BE 14:50

ตอนนี้เองเฟิงจงจึงค่อยปรากฏตัวขึ้นและออกจากหลังเงาไม้มาอีกครา นางเพิ่งจะกลับมาจากชิงซิวก็เห็นหลงต้ากับหลงเอ้อร์พาเจ้าปุกปุยมุ่งไปยังพิภพสวรรค์พอดี ทว่าขณะจะไล่ตามไป ที่นี่ก็เกิดเรื่องขึ้นอย่างไม่คาดคิด นางจึงได้แต่รั้งอยู่ที่นี่ก่อน ยังดีที่เจ้าปุกปุยดูสบายดียิ่ง ตอนอยู่บนรถก็ยังกระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริง นางจึงไม่ต้องเป็นกังวลมากนัก

ยามนี้ฟ้ามืดสนิทแล้ว จั่นเอ้อได้รับการพันแผลและกลับเรือนไปนอนพักตั้งแต่แรก พิษของสัตว์อสูรที่อยู่ในบาดแผลทำให้เขาไม่อยากอาหารเลยสักนิด เขาจึงไม่ได้กินอะไรทั้งสิ้น ทว่าเหล่ามนุษย์กลับมองไม่ออกแต่อย่างใด

ตงสิงเป็นห่วงเขาจึงถือคบไฟวิ่งมาจนถึงหน้าเรือนไม้หลังเล็กที่สร้างแยกออกมาจากเรือนอื่นๆ หลังนั้น ครั้นออกแรงผลักประตูและพบว่ามันลงสลักไปแล้ว นางจึงได้แต่กลับไปอย่างหงุดหงิดใจ

ตงสิงเพิ่งจะจากไป บนขอบหน้าต่างก็ปรากฏเงาร่างสายหนึ่งนั่งอยู่ เฟิงจงมองจั่นเอ้อที่หลับสนิทอยู่ในเรือนปราดหนึ่ง ก่อนจะกระโดดอย่างแผ่วเบาเข้าไปนั่งลงที่ข้างกายเขาแล้วใช้คทาหม่อนมังกรเยียวยาบาดแผลให้

เรือนไม้ที่เขาพักอาศัยก็คือหลังที่นางเคยอยู่ในตอนแรก คาดว่าหลังจากที่เหล่ามนุษย์ลืมเลือนนางไปแล้วจึงจัดการเรือนไม้หลังนี้ตามแต่ใจ ตอนนี้ตัวนางก็พำนักอยู่บนยอดเขาของด่านปู้เหอนี่เอง คนภายนอกมองดูแล้วย่อมไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น นั่นเป็นเพราะมีข่ายอาคมกั้นไว้อยู่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 29 7/10/2562 BE 14:50

ซึ่งนางสามารถมองดูเรือนหลังนี้ได้ทุกเมื่อ

หลังจากปราณชีวิตไหลเข้ามาในร่าง จั่นเอ้อที่รู้สึกสบายตัวก็พลิกร่างหนึ่งที นิ้วมือของเขาสัมผัสถูกชายอาภรณ์สวรรค์อันนุ่มละมุนจึงอดไม่ได้ที่จะลูบคลำหลายหนแล้วกุมไว้ในฝ่ามือ

ยามที่เฟิงจงจะลุกขึ้นจึงค่อยพบว่าชายอาภรณ์ของนางถูกเขายุดเอาไว้ นางไม่อยากรบกวนเขาจึงนั่งอยู่เคียงข้างเช่นนี้ทั้งคืน ใบหน้าคมคายได้รูปของหนุ่มน้อยพอจะมองออกถึงรูปโฉมยามเจริญวัยได้แล้ว นางยื่นมือไปลูบไล้ใบหน้านี้ก่อนจะเท้าคางพิศมองเขา

จั่นเอ้อรู้สึกคลับคล้ายว่ามีใครกำลังจับจ้องตนอยู่ ทว่าเมื่อรู้สึกตัวตื่นแล้วกลับไม่พบอะไรทั้งสิ้น เขานอนอยู่ในเรือนไม้แห่งนี้ตามลำพังชัดๆ

"จั่นเอ้อ! จั่นเอ้อ!" ตงสิงร้องเรียกเขาอยู่นอกประตู เสียงดังกังวาน โดยกำเนิดของนางนี้ก็สืบทอดมาจากบิดาด้วยเช่นกัน "ตอนนี้เจ้าดีขึ้นบ้างหรือยัง อยากจะกินอะไรหรือไม่"

จั่นเอ้อขบคิดเล็กน้อย "เนื้อ...เอาแบบที่ย่างด้วยไฟน่ะ มีหรือไม่"

"หา? เช้าตรู่เช่นนี้ใครจะมาทำของแบบนั้นให้เจ้าเล่า!" ตงสิงรีบวิ่งกลับไปหารือกับพวกผู้ใหญ่ดูก่อน

นางเพิ่งจะคล้อยหลังจากไปแท้ๆ ก็พลันมีเนื้อชิ้นหนึ่งยื่นมาปรากฏอยู่กลางอากาศเบื้องหน้าสายตาของจั่นเอ้อแล้ว

หนุ่มน้อยตะลึงงันอยู่ชั่วอึดใจก็ขยับตัวถอยไปเงียบๆ สายตากวาดมองไปซ้ายขวา *นี่มันเรื่องอะไรกันแน่*

จู่ๆ หลังคอของเขาก็พลันอุ่นซ่าน มีมือข้างหนึ่งประคองเขาไว้ จากนั้นเนื้อชิ้นนั้นก็ลอยละล่องมาถึงปาก ครั้นกัดไปหนึ่งคำเขาก็พบว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 30 7/10/2562 BE 14:50

รสชาติช่างดีเยี่ยม จึงอดไม่ได้ที่จะแปลกใจยิ่งขึ้นไปอีก เขากลอกดวงตาไปมา ขบคิดแล้วก็ลองเปรยขึ้นมาอีกประโยคดูเสียเลย "ข้าอยากจะดื่มน้ำ...เอาแบบเดียวกับน้ำค้างเซียนนะ"

หนุ่มน้อยเคยดื่มน้ำค้างเซียนที่คนตระกูลถูซานนำมาให้ ทว่ามันล้ำค่ายิ่ง เขาเคยได้ลิ้มลองเพียงหนเดียวก็ยังยากจะลืมเลือนมาจนถึงทุกวันนี้

ไม่ทันไรเบื้องหน้าก็มีถ้วยเล็กๆ ใบหนึ่งลอยมาอีก ด้านในบรรจุน้ำค้างเซียนเข้มข้นที่กำจายกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว

ขณะที่น้ำค้างเซียนส่งมาถึงริมฝีปากของเขา มือข้างนั้นก็ยังคงประคองอยู่ที่ด้านหลัง ราวกับมีใครสักคนกำลังป้อนเขาดื่มอยู่

จั่นเอ้อดื่มลงไปอย่างว่าง่ายแล้วคว้าจับไปที่หลังคอในทันที ทว่าเขาเพียงลูบถูกนิ้วมือไม่กี่นิ้ว จากนั้นนิ้วมืออันนุ่มลื่นก็ดึงออกจากฝ่ามือของเขาไป

หนุ่มน้อยชะงักอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะรีบผุดลุกไปผลักเปิดหน้าต่างแล้วกระโดดออกไปนั่งหอบอยู่ข้างใต้นั้น "จบกัน ข้าคงไม่ได้ถูกภูตสาวหมายตาเข้าหรอกนะ"

เสียงโป๊กดังขึ้นเมื่อศีรษะถูกเขกไปหนึ่งที จั่นเอ้อเจ็บจนต้องสูดปากเลยทีเดียว จากนั้นเขาก็รีบกุมศีรษะไว้แล้วมองซ้ายมองขวาโดยไม่กล้าพูดส่งเดชอีก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 31 7/10/2562 BE 14:50